AHMED BİN EBÎ GÂLİB BAĞDÂDÎ

Hanbelî fıkıh âlimlerinden, âbid (çok ibâdet eden) bir zât. İsmi, İbn-i Tullâye Ahmed bin Ebî Gâlib bin Ahmed el-Bağdâdî el-Hanbelî'dir. Künyesi, Ebü'l-Abbâs olup, 460 (m. 1068)'de doğdu. Abdülazîz el-Enmâtî ve başka âlimlerden ilim öğrendi. Çok ibâdet ederdi. Yetmiş sene, Cum'a hâriç diğer günler evinden dışarı çıkmadı. Zarurî ihtiyâçları kadar dünyalık işlerle meşgûl olurdu. Gece-gündüz, bıkmadan usanmadan ibâdet ederdi. Onun gibi çok ibâdet eden yok gibiydi, ibâdetinin çokluğundan iki büklüm olmuştu. Oturduğu zaman, başı dizlerine yakın bir hâlde olurdu. Sultan Mes'ûd, Ahmed bin Ebî Gâlib'i ziyârete gitti. Sultâna; "Yâ Mes'ûd! Âdil ol ve Allahü teâlâya benim için duâ et" buyurdu. Başka birşey söylemedi. Tekbîr alıp namaza durdu. Bundan sonra sultan, lüzumsuz olan şeyleri bırakıp tövbe etti.

> Ahmed bin Ebî Gâlib (radıyallahü anh), Ebû Hüreyre (radıyallahü anh) yoluyla rivâyet ettiği bir hadîs-i şerîfte, Peygamber efendimiz (aleyhisselâm) buyurdu ki: "Kim, bir müslümanın bir ayıbını, kusurunu örterse, Allahü teâlâ da dünyâ ve âhırette onun ayıplarını örter."

Ahmed bin Ebî Gâlib, 548 (m. 1153) yılında vefât etti.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Tabakât-ı Hanâbile (Zeyli) cild-1, sh. 224

2) Şezerât-üz-zeheb cild-4, sh. 145